

Aurelius Augustinus (Szent Ágoston)

A 133. (134.) zsoltár magyarázata

Ímé, mostan áldjátok az Urat, az Úrnak minden szolgálói, kik az Úr házában állotok, a mi Istenünk háza pitvariban!

Miért teszi hozzá: *pitvariban*? Pitvarokon a ház legtágasabb tereit értjük. Aki a pitvarban áll, az nem szorongodik, nem akadályoztatik, hanem valamilyen kellemes helyzetben van. Maradj tehát a „tágasságban”, s szeretni tudod ellenségedet is, hiszen ott nem tudnád szeretni, ahol éppen szorongat téged. De hogyan is állhatsz a pitvarban? Állj a szeretetben, s a pitvarban állasz. Hiszen a szeretetben tágasság van, a gyűlöletben beszorultság. Hallgasd csak az Apostolt: „Harag és bosszankodás, háborúság és szorongatás minden gonosztévő ember lelkének”. S mit mond a szeretet tágasságáról? „Mert az Isten szeretete szétáradt a mi szívünkben a Szentlélek által, ki nekünk adatott.” Amikor szétáradást hallasz, érts alatta tágasságot! Amikor tágasságot hallasz, értsd alatta az Úr pitvarait — és tiéd lesz az Úr igazi áldása, amikor nem átkozod ellenségeidet. Mert a Lélek felszólítja azokat, akik háborúságot szenvednek, hogy dicsekedjenek háborúságaikban, és azt mondja nekik: *Ímé, mostan áldjátok az Urat, az Úrnak minden szolgálói!*

Mit jelent az, hogy: *Ímé, mostan*? A jelen időben. Mert ha majd kiálltuk a háborúságokat, nyilvánvalóan csak azzal foglalatoskodunk, hogy az Urat áldjuk, ahogy írva is van: „Boldogok, akik a te házában laknak; örökkön örökké dicsérnek téged.” Akik akkor majd fogyatkozás nélkül áldják az Urat, azok már itt, a jelen időben kezdik őt áldani: itt, a háborúságokban, kísértésekben, gyötrelmekben, itt, e világ bajai közepette, az ellenség csapdái közepette, az ördög cselvetései és támadásai közepette. Ez az, hogy: *Ímé, mostan áldjátok az Urat, az Úrnak minden szolgálói, kik az Úr házában állotok!*

S mit jelent: *akik állotok*? Akik helytállotok. Mert meg van írva valakiről, aki arkangyal volt: „és az igazságban meg nem állott”. Viszont mi van megírva a Vőlegény barátjáról? „A vőlegény barátja pedig ott áll és hallja őt és örömmel örvendez a vőlegény szava miatt”. Tehát: *Kik az Úr házában állotok, a mi Istenünk háza pitvariban, éjjel felemeljétek kezeiteket a szent helyre és áldjátok az Urat!*

Könnyű nappal áldani. Mit jelent itt, hogy „nappal”? Amikor jól megy dolgunk. Mert az éjszaka a szomorúság ideje, a nappal az örvendezés ideje. Amikor jól megy a sorod, áldod az Urat. Amikor gyermeket akarsz és megszületik, áldod az Urat. Megszabadult feleséged a szülés veszedelméből: áldod az Urat. Beteg volt a gyermeked, megszabadult a betegségtől: áldod az Urat. Betegeskedett a gyermeked, s te talán csillagjóshoz, jövendőmondóhoz fordultál: akkor talán nem is a nyelvedről, de magatartásodból átok jött ki az Úr ellen, kijött bizony magatartásodból, életedből. Ne dicsekedj, hogy nyelveddel áldást mondasz, ha életeddel átkot mondasz. Azt kérde, hogyan mondasz átkot az életeddel? Figyelik az életedet az emberek, és azt mondják: „No lám, a keresztény! Hát ilyenek a keresztények!” Káromol-

ják temiattad a Krisztust. Íme, ha életed átkot mond, mit használ, ha nyelved áldást mond?

Áldjátok tehát az Urat! És mikor? *Éjjel*. Amikor Jób áldást mondott, mily szomorú éjszaka volt az! Elvétetett tőle mindene, amiye volt. Elvótettek fiai, akiknek vagyonát őrizgette. Mily szomorú éjszaka! De lássuk csak, nem áldást mondott-e ebben az éjszakában is? „Az Úr adta, az Úr vette el; amint az Úrnak tetszett, úgy lett — légyen áldott az Úr neve!” Mily kegyetlen éjszaka! Megveretett sebekkel a fejétől a talpáig, elevenen rothadott. Akkor felesége, az ő Évája így merészelt kísérteni őt: „Átkozd meg a te Uradat, és halj meg!” Hallgasd csak Jóbot, aki éjjel is áldást mond: „Úgy beszéltél, amint egy a boldond asszonyok közül. Ha a jót elvettük az Isten kezéből, a rossz dolgokat miért ne vennék el?” Íme, ezt jelenti: *Éjjel felemeljétek a ti kezeiteket a szent helyre, és áldjátok az Urat! ...*

Áldjon meg téged az Úr Sionból, ki teremtette a mennyet és a földet! Eddig többeket biztatott, hogy mondjanak áldást, most egyetlen egyet áld meg? A többől most egy lesz, hiszen „jó és gyönyörűséges az atyafiaknak egyességben lakozni”. Az „atyafiak” szó többszámban van, az „egyességben” viszont valami egyesszámot jelez. Tehát: *Áldjon meg téged az Úr Sionból, ki teremtette a mennyet és a földet!* Senki közületek ne mondja: „Énhozzám nem ér el az áldás”. Meggondoltad-e, ki az, akit megáld? *Áldjon meg téged az Úr a Sionból!* EGY az, akit megáld. Legyél ebben az EGY-ben, és akkor hozzád is eljut az áldás.

(Augustinus: *Enarrationes in Psalmos*, 133., rövidítéssel. Ford. Déri Balázs)

CXXXIV. SOLTAR.
Iméi az Egyházi rendekben.

Urnak üölgái mindnyájjan

Áldjátok az URat vigan,
 Kik az ő házában éjjel
 Vigyáztok vagytok hűséggel,
 Felemelvén kezeiteket
 Dicsérjétek Isteneket,
 Szívől néki hálát adván,
 Őt áldjátok minduntalan,
 Megáldjon téged az Isten
 A' Sionrói kegyelmesen,
 Ki teremtete az eget,
 A' földet, és mindeneket.

A 124. genfi zsoltár Misztótfalusi Kis Miklós zsoltárkiadásából 1686.